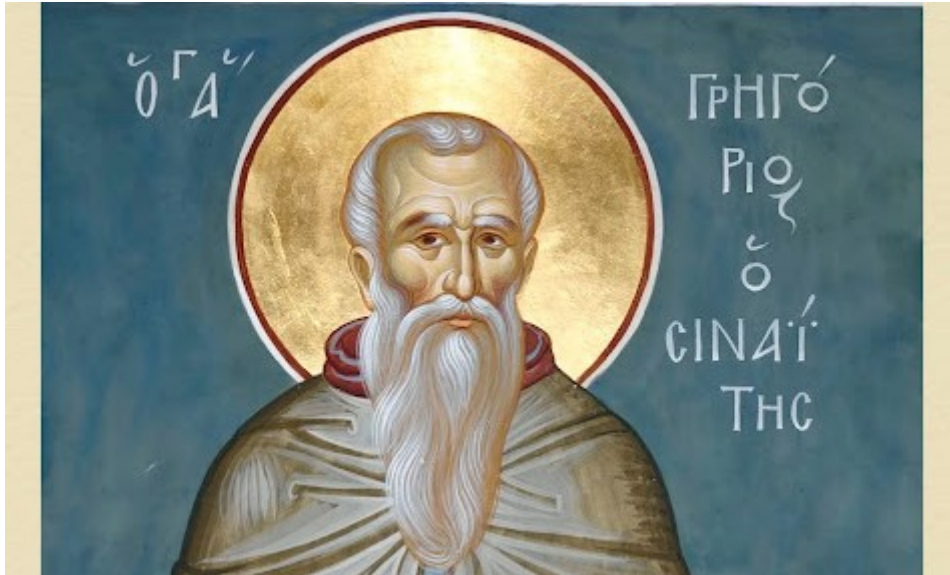

Άγιος Γρηγόριος Σιναΐτης: Εδώ είναι πολύ λίγοι εκείνοι που ευφραίνονται με πληρότητα από τους λόγους του Πνεύματος

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ιερουργεί το Ευαγγέλιο με τον τρόπο του Παύλου, εκείνος που μεταλαμβάνει το φωτισμό του Χριστού και μπορεί να τον μεταδώσει ενεργητικά και στους άλλους, ρίχνοντας το λόγο σαν σπόρο θεϊκό στα χωράφια των ψυχών των ακροατών του.

Όπως λέει ο ίδιος: «Ο λόγος σας να είναι αρτυμένος με χάρη θείας αγαθότητας, για να μεταδώσει χάρη σ' όσους τον ακούν με πίστη». Αποκαλώντας πάλι ο Παύλος τους διδασκάλους γεωργούς και τους διδασκομένους γεώργιο [καλλιεργήσιμο χωράφι], δείχνει πολύ σοφά ότι οι πρώτοι οργώνουν και σπέρνουν το θείο λόγο και οι άλλοι είναι γη γόνιμη, εύφορη και πολύκαρπη. Ιερουργία αληθινή είναι όχι μόνο η ενέργεια των θείων, αλλά και η μέθεξη των αγαθών και η μετάδοσή τους στους άλλους.

94. Είναι ποικίλος ο προφορικός λόγος που λέγεται για διδαχή, και αποκτάται με πολλούς και ποικίλους τρόπους από τέσσερις πηγές: τη μάθηση, την ανάγνωση, την πράξη και τη χάρη. Όπως το νερό, ενώ είναι ένα κατά τη φύση, μεταβάλλεται όμως στην ποιότητα ανάλογα με τη σύσταση της γης απ' όπου περνά, ώστε να είναι στη γεύση άλλο πικρό, άλλο γλυκό, άλλο αλμυρό και άλλο ξυνό, έτσι και ο

λόγος της διδαχής, αφού περάσει μέσα από την ηθική έξη καθενός και αλλοιωθεί ανάλογα, αναγνωρίζεται κατά την ενέργεια και παρέχει ωφέλεια.

95. Ο λόγος έχει δοθεί για να τον απολαύσει κάθε λογική φύση, όπως προσφέρονται πολλά και διάφορα εδέσματα. Γι' αυτό η ψυχή αισθάνεται την ηδονή του κατά διαφόρους τρόπους: έχει τον επιστημονικό λόγο σαν παιδαγωγό να τη διαμορφώνει στο ήθος· το λόγο της αναγνώσεως, σαν νερό δροσερό να την τρέφει και να την αναπαύει· το λόγο της πράξεως, σαν τόπο χλοερό να τη δυναμώνει, το λόγο της χάρης, σαν ποτήρι με κρασί να τη μεθά και να την ευφραίνει, και την ανείπωτη αγαλλίασή της σαν λάδι που κάνει το πρόσωπό της ιλαρό και λαμπερό.

96. Τα παραπάνω η ψυχή δεν τα έχει μόνο μέσα της σαν ζωή, αλλά κι όταν τ' ακούει και από άλλους ως διδαχή, έτσι τα αισθάνεται, όταν φυσικά προϋπάρχει ανάμεσα στους δύο αγάπη και πίστη. Ο ένας δηλαδή ν' ακούει με πίστη κι ο άλλος να διδάσκει με αγάπη, παρουσιάζοντας χωρίς έπαρση και φιλοδοξία τους λόγους των αρετών.

Τότε και οι δύο δέχονται ως εξής τα τέσσερα είδη του λόγου: το λόγο από τη μάθηση, ως παιδαγωγό· το λόγο της αναγνώσεως ως τροφό· το λόγο από την πράξη, που πηγάζει από τα έσω, ως γλυκύτατο νυμφαγωγό· το λόγο του Πνεύματος, που φωτίζει και ευφραίνει, ως νυμφίο που ενώνεται με την ψυχή.

Γιατί η έκφραση «κάθε λόγος που εκπορεύεται από το στόμα του Θεού» σημαίνει τους λόγους που βγαίνουν διά του Πνεύματος από τα χείλη των Αγίων και είναι η γλυκύτατη ενεργοποιός πνοή του Πνεύματος, που την απολαμβάνουν όχι όλοι, αλλά μόνον οι άξιοι -αφού άλλωστε οι λογικοί έχουν τρυφή τους το λόγο.

Εδώ είναι πολύ λίγοι εκείνοι που ευφραίνονται με πληρότητα από τους λόγους του Πνεύματος, ενώ οι πολλοί γνωρίζουν και μετέχουν μόνο τους τύπους των πνευματικών λόγων με τη μνήμη, χωρίς ακόμη να έχουν γευθεί με αίσθηση ψυχής τον αληθινό άρτο της μέλλουσας ζωής, δηλαδή τον λόγο του Θεού.

Γιατί τότε μόνον αυτός θα είναι στη διάθεση των αξίων για να τους γεμίζει με κάθε ηδονή, χωρίς ποτέ να τρώγεται τελείως ή να εξαντλείται ή να θυσιάζεται.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Από την «Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών», τόμος δ', μετάφραση Αντώνιος Γαλίτης, των εκδόσεων το Περιβόλι της Παναγίας.

Πηγή: pemptousia.gr